

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK VÉGZÉSE (második tanács)

2016. június 24.*

„Intézményi mulasztás megállapítása, megsemmisítés és kártérítés iránti kereset — Az uniós jog állítólagos megsértése miatti vizsgálat megindítása iránti kérelem — Az EIOPA elnökének határozata a vizsgálat megindításának mellőzéséről — A fellebbviteli tanács határozata a vitatás elfogadhatatlanság miatti elutasításáról — Keresetindítási határidők — Keresettel meg nem támadható aktus — Az alaki követelmények megsértése — Részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan és részben nyilvánvalóan jogilag megalapozatlan kereset”

A T-590/15. sz. ügyben,

az **Onix Asigurări SA** (székhelye: Bukarest [Románia], képviseli: M. Vladu)

felperesnek

az **Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság (EIOPA)** (képviselek: C. Coucke és S. Dispiter, meghatalmazotti minőségben, segítőkük: H.-G. Kamman ügyvéd)

alperes ellen,

egyrészt elsődlegesen az EUMSZ 265. cikkén alapuló, annak megállapítására irányuló kérelem, hogy az EIOPA jogellenesen tartózkodott a határozathozataltól az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv (harmadik nem életbiztosítási irányelv) (HL 1992. L 228., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 346. o.) 40. cikke (6) bekezdése rendelkezéseinek az Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni (IVASS, olasz biztosításfelügyeleti hatóság) általi téves alkalmazásával szemben, és másodlagosan az EUMSZ 263. cikkén alapuló, az EIOPA elnökének az európai felügyeleti hatóság (az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság) létrehozásáról, valamint a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/79/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1094/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 331., 48. o.) 17. cikke szerinti vizsgálat megindításával kapcsolatos, 2014. június 6-i EIOPA-14-267. sz. határozata, valamint a fellebbviteli tanácsnak az Onix Asigurări által az 1094/2010 rendelet 60. cikke alapján benyújtott fellebbezést elfogadhatatlanként elutasító, 2015. augusztus 3-i BOA 2015 001. sz. határozata megsemmisítése iránti kérelme, és másrészt az EUMSZ 268. cikkén alapuló, a fent említett mulasztásból és az említett határozatok elfogadásából fakadóan a felperest állítólagosan ért kár megtérítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök (előadó), S. Gervasoni és L. Madise bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

* Az eljárás nyelve: román.

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér

- 1 Az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóságot a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/79/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1094/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 331., 48. o.) hozta létre.
- 2 Az EIOPA a pénzügyi rendszer európai uniós makroprudenciális felügyeletéről és az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozásáról szóló, 2010. november 24-i 1092/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 331., 1. o.) 1. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően része a Pénzügyi Felügyeletnek Európai Rendszerének (PFER), amelynek célja az Európai Unió pénzügyi rendszerének felügyelete.
- 3 A PFER magában foglal tovább két európai felügyeleti hatóságot, nevezetesen a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2010. L 331., 12. o.) létrehozott Európai Bankhatóságot (EBH), valamint a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/77/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1095/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2010. L 331., 84. o.) létrehozott Európai Értékpapír-piaci Hatóságot (AEMF). A PFER részét képezi ezenfelül az európai felügyeleti hatóságok vegyes bizottsága és a hatáskörrel rendelkező vagy felügyeleti tagállami hatóságok.
- 4 Az 1094/2010 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az EIOPA az e rendelettel ráruházott hatáskörökkel összhangban és az e rendelkezésben megjelölt jogi aktusok, köztük különösen az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv (harmadik nem életbiztosítási irányelv) (HL 1992. L 228., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 346. o.) hatályán belül jár el. Az említett rendelet 1. cikke (6) bekezdésének megfelelően az EIOPA célja, hogy a pénzügyi rendszer rövid, közép- és hosszú távú stabilitásához és hatékonyságához való hozzájárulás révén védje a közérdeket az Unió gazdasága és az uniós polgárok és vállalkozások érdekében.
- 5 Az 1094/2010 rendelet 17. cikke olyan mechanizmust irányoz elő, amelynek révén az EIOPA eljárhat azokban az esetekben, amikor a nemzeti hatóságok a felügyelet gyakorlása során megsértik az uniós jogot. Az 1094/2010 rendelet 17. cikkének (2), (3) és (6) bekezdése e célból egy három szakaszból álló mechanizmust határoz meg. Az említett rendelet 17. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A[z EIOPA] az e cikk (2), (3) és (6) bekezdésében meghatározott hatásköröknek megfelelően jár el, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság nem alkalmazza, vagy az uniós joggal vélhetően ellentétes módon alkalmazza az 1. cikk (2) bekezdésében említett aktusokat, beleértve a 10–15. cikknek megfelelően megállapított szabályozástechnikai standardokat és a végrehajtás-technikai standardokat, különösen ha nem gondoskodik arról, hogy a pénzügyi intézmények teljesítsék az említett aktusokban meghatározott követelményeket.

(2) A[z EIOPA] egy vagy több hatáskörrel rendelkező hatóság, az Európai Parlament, a Tanács, a Bizottság vagy az érintett érdekképviseleti csoport kérésére, vagy saját kezdeményezésére és az érintett hatáskörrel rendelkező hatóság tájékoztatását követően kivizsgálhatja az uniós jog feltételezett megsértését vagy alkalmazásának elmulasztását.

A 35. cikkben meghatározott hatáskörök sérelme nélkül a hatáskörrel rendelkező hatóság minden olyan információt haladéktalanul a[z EIOPA] rendelkezésére bocsát, amelyet a[z EIOPA] a vizsgálatához szükségesnek tart.”

- 6 Az 1094/2010 rendelet 60. cikke szabályozza az európai felügyeleti hatóságok fellebbviteli tanácsához (a továbbiakban: fellebbviteli tanács) benyújtható fellebbezéseket. E rendelkezés a következőket mondja ki:

„(1) Bármely természetes vagy jogi személy – a hatáskörrel rendelkező hatóságokat is ideértve – fellebbezhet a[z EIOPA] 17., 18. és 19. cikkben említett, valamint bármely más, az 1. cikk (2) bekezdésében meghatározott uniós aktusoknak megfelelően hozott, neki címzett határozata ellen vagy az olyan más személynek címzett határozat ellen, amely őt közvetlenül és személyében érinti.

[...]

(4) Ha a fellebbezés elfogadható, a fellebbviteli tanács megvizsgálja, hogy az megalapozott-e. A fellebbviteli tanács felkéri a fellebbezési eljárás feleit, hogy az általa kibocsátott értesítésekről vagy a fellebbezési eljárás többi fele által tett nyilatkozatokról meghatározott határidőn belül nyújtsák be észrevételeiket. A fellebbezési eljárásban a felek jogosultak álláspontjukat szóban előadni.

[...]”.

- 7 Az 1094/2010 rendelet 61. cikkének (1)–(3) bekezdése értelmében:

„(1) A fellebbviteli tanács határozatai, illetőleg – ha a fellebbviteli tanács nem jogosult jogorvoslatot gyakorolni – a[z EIOPA] határozatai az EUMSZ 263. cikkével összhangban indított keresettel megtámadhatók az Európai Unió Bírósága előtt.

(2) A tagállamok és az uniós intézmények, valamint természetes és jogi személyek az EUMSZ 263. cikkével összhangban keresetet indíthatnak az Európai Unió Bíróságánál a[z EIOPA] határozatai ellen.

(3) Abban az esetben, ha a[z EIOPA] köteles eljárni és elmulasztja a döntéshozatalt, az EUMSZ 265. cikkével összhangban mulasztás miatti [helyesen: mulasztás megállapítása iránti] kereset indítható az Európai Unió Bíróságánál.”

A jogvita előzményei

- 8 A felperes, az Onix Asigurări SA egy romániai székhelyű, a román jog szerinti biztosítótársaság. Tevékenységét több uniós tagállamban folytatja, köztük különösen az Olasz Köztársaságban.
- 9 Az Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni (IVASS, olasz biztosításfelügyeleti hatóság) a 2013. december 20-i határozatával határozatlan időtartamra megtiltotta a felperes számára új biztosítási szerződések megkötését Olaszországban (a továbbiakban: az IVASS határozata). Ezt a határozatot a magánbiztosításról szóló törvénykönyvnek (Codice delle assicurazioni private) a harmadik nem életbiztosítási irányelv 40. cikkét végrehajtó 193. cikke (4) bekezdése alapján hozták meg, és annak indokául az IVASS a felperes egyedüli részvényesének jóhírnevével kapcsolatos súlyos aggályait jelölte meg.
- 10 2014. február 5-én a felperes levelet intézett az EIOPA-hoz. Ebben a levélben tájékoztatta az említett hatóságot többek között az IVASS határozatáról, és kifejtette azon indokokat, amelyek alapján véleménye szerint ez a határozat nem áll összhangban az uniós joggal. A felperes lényegében azt

állította, hogy az IVASS-nak nem volt hatásköre a részvényese jőhírnevének megítélésére, valamint hogy a harmadik nem életbiztosítási irányelv 40. cikkének (6) bekezdése nem volt alkalmazható. Ezt a levelet az EIOPA az 1094/2010 rendelet 17. cikke alapján benyújtott panaszként kezelte.

- 11 A 2014 márciusa és májusa közötti időszakban a felperes és az EIOPA között zajló levélváltások nyomán az EIOPA elnöke 2014. június 6-án két határozatot fogadott el.
- 12 Egyrészt elfogadhatónak nyilvánította a felperes panaszát az 1094/2010 rendelet 17. cikke alapján benyújtott kérelem elfogadhatóságáról szóló EIOPA-14–266. sz. határozattal.
- 13 Másrészt az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti vizsgálat megindításával kapcsolatos EIOPA-14–267. sz. határozattal az EIOPA elnöke úgy döntött, hogy nem indít vizsgálatot az uniós jog IVASS általi esetleges megsértése tárgyában (a továbbiakban: megtagadó határozat). E határozat indokolásából kitűnik, hogy jőllehet a harmadik nem életbiztosítási irányelv 40. cikke (6) bekezdésének megfelelően a hatáskörrel rendelkező tagállami hatóságok sürgősségi intézkedéseket hozhatnak a jogellenességek területükön történő megelőzése érdekében, e hatáskör terjedelmét és korlátait a nemzeti jog állapítja meg, a nemzeti bíróságok ellenőrzése mellett. Ezenfelül az említett határozat megjelölte, hogy semmi nem indokolta a harmadik nem életbiztosítási irányelv rendelkezéseinek IVASS általi megsértésével kapcsolatos állítást.
- 14 E határozatokat a 2014. június 12-i elektronikus levélben közölték a felperessel.
- 15 2014. június 18-án a felperes a megtagadó határozatra válaszul levelet intézett az EIOPA elnökéhez, amelyben kérte e határozat megsemmisítését, illetve az uniós jog IVASS általi megsértése miatt az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti vizsgálat megindítását. A felperes lényegében megismételte azon álláspontját, amely szerint az IVASS nem rendelkezett hatáskörrel a részvényese jőhírnevének megítélésére, mivel ennek értékelése kizárólag a román hatóságok feladata.
- 16 A 2014 júniusa és novembere közötti időszak során a felperes és az EIOPA több elektronikus levelet váltott egymással. Így különösen a 2014. október 2-i elektronikus levélben az EIOPA választ adott az ügy érdemében előadott felperesi érvekre, és pontosította a megtagadó határozatban kifejtett álláspontját. A felperes erre a 2014. október 8-i levéllel válaszolt.
- 17 A felperes a 2014. november 3-i elektronikus levélben felhívta az EIOPA figyelmét arra, hogy amennyiben 2014. november 15-ig nem kap választ az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti eljárás megindításával kapcsolatban, úgy az említett rendelet 61. cikkének megfelelően az Európai Unió Bíróságához fordul.
- 18 2014. november 24-i levelében az EIOPA a felperes 2014. október 8-i levelére hivatkozva „ismét megerősítette, hogy a [...] [megtagadó határozattal] kapcsolatos álláspont[ja] nem változ[ott]”.
- 19 2014. december 22-én a felperes az 1094/2010 rendelet 60. cikke szerinti fellebbezéssel fordult a fellebbviteli tanácshoz. E fellebbezés tárgya „az EIOPA [megtagadó] határozatot megerősítő 2014. november 24-i [levele]” volt. Fellebbezésének alátámasztása érdekében a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az EIOPA-nak vizsgálatot kellett volna indítania, mivel az IVASS megsértette az uniós jogot azzal, hogy állást foglalt a felperes egyedüli részvényesének jőhírnevéről. A felperes szerint az IVASS ezzel a román hatóságokat megillető hatásköröket vont jogosulatlanul magához. Ezenfelül az IVASS határozata nem alapulhat érvényesen a harmadik nem életbiztosítási irányelv 40. cikkének (6) bekezdésén. A fellebbviteli tanács előtti eljárás keretében benyújtott beadvány mellékletei között szerepelt különösen a felperes 2014. június 18-i levele.
- 20 A fellebbviteli tanács a 2015. augusztus 3-i határozatban (a továbbiakban: a fellebbviteli tanács határozata, illetve a megtagadó határozattal együttesen: a megtámadott határozatok) azzal az indokkal utasította el a felperes fellebbezését, hogy az elfogadhatatlan volt, mivel nem a tanács hatáskörébe

tartozó aktus ellen irányult. A fellebbviteli tanács lényegében megállapította, hogy az EIOPA 2014. november 24-i levele a megtagadó határozatot pusztán megerősítő aktus volt, amellyel szemben következésképpen nem nyújtható be fellebbezés e tanácshoz. E tanács ezenfelül megjegyezte, hogy a felperes a megtagadó határozattal szemben nem nyújtott be fellebbezést, illetve hogy a fellebbezés előterjesztésére mindenesetre 2014. december 22-én került sor, vagyis a felperes késedelmesen vitatta ezt a határozatot.

- 21 A fellebbviteli tanács határozatát ugyanezen a napon közzétették a felperessel. A felperes kérésére e határozatot ténybeli hiba miatt kijavították, amiről a felperest 2015. augusztus 13-án tájékoztatták.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 22 A Törvényszék Hivatalához 2015. október 12-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

- 23 Az EIOPA 2016. január 18-án ellenkérelmet nyújtott be a Törvényszék Hivatalához.

- 24 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- állapítsa meg, hogy az EIOPA elmulasztott határozatot hozni a harmadik nem életbiztosítási irányelv 40. cikkének (6) bekezdésében szereplő rendelkezéseknek az IVASS általi téves alkalmazásával szemben;
- másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatokat;
- állapítsa meg az EIOPA felelősségét azért a kárért, amelyet a felperesnek egyrészt a határozathozatal elmulasztása, másrészt a megtámadott határozatok meghozatala révén okozott;
- az EIOPA-t kötelezze a költségek viselésére.

- 25 Az EIOPA azt kéri, hogy a Törvényszék:

- elsődlegesen utasítsa el a mulasztás megállapítása, a megsemmisítés és a kártérítés iránti kereseti kérelmeket mint elfogadhatatlanokat;
- másodlagosan e kereseti kérelmeket mint teljes egészükben megalapozatlanokat utasítsa el;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 26 Az eljárási szabályzatának 126. cikke értelmében, ha a Törvényszéknek nyilvánvalóan nincs hatásköre a kereset elbírálására, illetve ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, vagy jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan, a Törvényszék az előadó bíró javaslatára – az eljárás folytatása nélkül – az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat az ügyben.

- 27 A jelen ügyben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei kellően fel vannak tárva, ezért az eljárás folytatása nélkül határoz.

A mulasztás megállapítása iránti kérelemről

- 28 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék állapítsa meg, hogy az EIOPA jogellenesen tartózkodott a határozathozataltól a felperes 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti eljárás megindítása iránti kérelme tárgyában. Ami az elfogadhatóságot illeti, a felperes a keresetlevelében megjegyzi, hogy az EUMSZ 265. cikk második bekezdésében előírt keresetindítási határidő 2015. augusztus 3-án, azaz a fellebbviteli tanács határozatának felperessel való közlésekor kezdődött. Ugyanis csak az említett határozat oszlatta el az EIOPA által a felperes 2014. június 18-i levelére adott választ érintő bizonytalanságot, amely levélben a felperes azzal a kérelemmel fordult az EIOPA-hoz, hogy e hatóság hozzon határozatot, illetve indítson az uniós jog IVASS általi megsértésével kapcsolatos vizsgálatot.
- 29 Ezzel szemben az EIOPA szerint ez a kérelem elfogadhatatlan.
- 30 Rá kell mutatni arra, hogy az 1094/2010 rendelet 61. cikkének (3) bekezdése értelmében abban az esetben, ha az EIOPA köteles eljárni és elmulasztja a döntéshozatalt, az EUMSZ 265. cikkel összhangban mulasztás megállapítása iránti kereset indítható.
- 31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 265. cikk szerinti jogorvoslati lehetőség azon az elképzelésen alapszik, hogy valamely intézmény jogellenes tétlensége az érintettek számára lehetővé teszi az uniós bírósághoz fordulást azért, hogy a Bíróság a cselekvés elmulasztását az EUMSZ-szel ellentétesnek nyilvánítsa. E cikk a határozathozataltól vagy állásfoglalástól való tartózkodásban megnyilvánuló mulasztásra vonatkozik, nem pedig a felperes által kívánttól vagy szükségesnek tartottól eltérő aktus elfogadására (2013. november 19-i Bizottság kontra Tanács ítélet, C-196/12, EU:C:2013:753, 22. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 1992. november 24-i Buckl és társai kontra Bizottság ítélet, C-15/91 és C-108/91, EU:C:1992:454, 17. pont; 1993. február 16-i ENU kontra Bizottság ítélet, C-107/91, EU:C:1993:56, 10. pont).
- 32 Az EUMSZ 265. cikk második bekezdésének értelmében a mulasztás megállapítása iránti kereset csak akkor elfogadható, ha az érintett intézményt előzetesen felkérték, hogy járjon el. Az intézmény e felkérése lényeges alaki követelmény, és azzal jár, hogy egyrészt megindítja azt a két hónapos határidőt, amelyen belül az intézménynek állást kell foglalnia, és másrészt meghatározza azt a keretet, amelyen belül keresetet lehet indítani abban az esetben, ha az intézmény elmulaszt állást foglalni. Jóllehet a felkérésre nem vonatkozik különleges alakszerűségi feltétel, azonban kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes intézmény konkrétan megismerhesse annak a határozatnak a tartalmát, amelynek elfogadására felkérték, és a felkérésből ki kell tűnnie, hogy annak célja az érintett intézmény állásfoglalásra történő készítése (lásd: 1999. június 3-i TF1 kontra Bizottság ítélet, T-17/96, EU:T:1999:119, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. november 27-i H-Holding kontra Parlament végzés, T-672/11, nem tették közzé, EU:T:2012:628, 12. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. július 10-i Kafetzakis és társai kontra Parlament és társai végzés, T-38/14, nem tették közzé, EU:T:2014:685, 26. pont).
- 33 Az EUMSZ 265. cikk második bekezdésének megfelelően ha az intézmény a felkéréstől számított két hónapon belül nem foglal állást, a keresetet további két hónapon belül lehet megindítani. Az eljárási szabályzat 60. cikkének rendelkezései értelmében e határidő a távolságra tekintettel tíznapos átalányhatáridővel meghosszabbodik.
- 34 A jelen esetben a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a 2014. június 18-i levelével felkérte az EIOPA-t, hogy járjon el (lásd: fenti 28. pont). Ezzel szemben a beadványaiban nem jelöl meg egyetlen másik olyan – adott esetben újabb – aktust sem, amellyel felkérte volna az EIOPA-t, hogy járjon el, és ilyen irányú lépésre még csak nem is hivatkozik.
- 35 Emlékeztetni kell arra, hogy 2014. június 18-i levelével a felperes arra kérte az EIOPA elnökét, hogy semmisítse meg a megtagadó határozatot, valamint hogy indítson az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti vizsgálatot.

- 36 Márpedig, egyrészt, amennyiben a felperes 2014. június 18-i levele a fenti 32. pontban felhívott ítélkezési gyakorlat értelmében felkérésnek minősül, úgy rá kell mutatni arra, hogy sem az ügy irataiból, sem magukból a felperesi állításokból nem tűnik ki az, hogy az EIOPA az EUMSZ 265. cikkben előírt két hónapos határidőn belül állást foglalt volna. Ezért e határidő lejártakor, azaz 2014. augusztus 18-án kezdődött az a két hónap, tíz nap határidő, amelyen belül a felperesnek a mulasztás megállapítása iránti keresettel a Törvényszékhez kellett volna fordulnia. Mivel a jelen keresetet csak 2015. október 12-én terjesztették elő, meg kell állapítani, hogy az nyilvánvalóan elkésett.
- 37 Másrészt, mindenesetre, meg kell állapítani, hogy a 2014. október 2-i elektronikus levélben az EIOPA lényegében választ adott a felperes által különösen a 2014. június 18-i levélben felhozott érvekre. Az EIOPA később a 2014. november 24-i levelében is megerősítette az álláspontját. E tekintetben a felperes egyébiránt a keresetlevelében és a jogvita előzményeit összefoglaló beadványában rámutat arra, hogy az EIOPA a 2014. október 2-i levelében „pontosította” az álláspontját, a 2014. november 24-i levelében pedig „részletesen kifejtette a [megtagadó] határozat indokait”. Ezért úgy tűnik, hogy – jóllehet csak azon két hónapos határidő leteltét követően, amelyen belül az EIOPA-nak állást kellett foglalnia – a felperes által hivatkozott mulasztás mindenképpen megszűnt. A fenti 31. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel ezt a következtetést kell levonni azzal együtt is, hogy az EIOPA az említett elektronikus levélben, illetve az említett levélben megerősítette az 1094/2010 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése szerinti vizsgálat megindításának megtagadását.
- 38 Ebből az következik, hogy a mulasztás megállapítása iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.
- 39 Ezt a következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes arra alapított érve, hogy a mulasztás megállapítása iránti kereset benyújtásának határideje 2015. augusztus 3-án, azaz a fellebbviteli tanács határozatának felperessel való közlésének napján kezdődött. A felperes szerint ez a határozat eloszlatta az EIOPA által a 2014. június 18-i levelére adott választ érintő bizonytalanságot (lásd: fenti 28. pont).
- 40 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy a felperes érvelése azon a feltételezésen alapul, miszerint az EIOPA már a fellebbviteli tanács határozatának elfogadása előtt választ adott a 2014. június 18-i levelére, azzal, hogy a felperes szerint ez a válasz bizonytalanságot keltett. Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint az intézményi mulasztást megszüntető állásfoglalásnak minősül az, ha a szóban forgó intézmény megtagadja, hogy az EUMSZ 265. cikk szerinti felkérésnek megfelelően járjon el, továbbá az ilyen megtagadás megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti (lásd ebben az értelemben: 2005. május 4-i Holcim (France) kontra Bizottság ítélet, T-86/03, EU:T:2005:157, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az eljárási határidő közrendi szabály, amelyet az egyértelműség és jogbiztonság biztosítása és bármilyen megkülönböztetés, illetve az igazságszolgáltatás során történő önkényes bánásmód elkerülése végett alkottak meg, és az európai uniós bíróság hivatalból köteles vizsgálni, hogy az be lett-e tartva (2006. december 14-i Smanor és Ségaud kontra Bizottság végzés, T-150/06, nem tették közzé, EU:T:2006:402, 14. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2000. december 13-i Sodima kontra Bizottság végzés, C-44/00 P, EU:C:2000:686, 51. pont).
- 42 Ezért meg kell állapítani, hogy a felperes a mulasztás megállapítása iránti kereset benyújtására nyitva álló határidő lejártát követően (lásd: fenti 36. pont) nem részesülhet újabb, azon naptól számított határidőben, amelyen a véleménye szerint megszűnt a 2014. június 18-i levelére válaszul az EIOPA által nyújtott állásfoglalást érintő bizonytalanság. A felperes annál is kevésbé kerülheti el a mulasztás megállapítása iránti kérelmének elfogadhatatlanságát, hogy az elkésett, továbbá hogy az EIOPA-nak küldött, az e hatóság álláspontjával kapcsolatos levelek és vitatások azt jelzik, hogy az említett hatóság korábban ténylegesen állást foglalt.
- 43 A fenti megfontolásokra tekintettel a mulasztás megállapítása iránti kérelmet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.

A megsemmisítés iránti kérelmekről

- 44 Egymást követően meg kell vizsgálni egyrészt a megtagadó határozat, másrészt a fellebbviteli tanács határozatának megsemmisítése iránti kérelmeket.

A megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelemről

- 45 A megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelem alátámasztása érdekében a felperes lényegében egyetlen, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapra hivatkozik. E kérelem elfogadhatóságát illetően a felperes a keresetlevelében megjegyzi, hogy a keresetindítási határidő csak 2015. augusztus 13-án kezdődött, amikor a fellebbviteli tanács határozata a ténybeli hibák kijavítását követően véglegessé vált. Egyrészt ugyanis a fellebbviteli tanács előtti eljárás lefolytatására a 2014. június 18-i levél figyelmen kívül hagyásával került sor. Másrészt a megsemmisítés iránti kereset benyújtásának határideje nyugszik a fellebbviteli tanács előtti eljárás ideje alatt.
- 46 Az EIOPA arra hivatkozik, hogy a megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlan. Egyrészt e kérelmet késedelmesen nyújtották be. Másrészt a megtagadó határozat nem képez az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktust. A megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelem alátámasztása érdekében hivatkozott egyetlen jogalap mindenestre megalapozatlan.
- 47 Annak sérelme nélkül, hogy egyrészt – különös tekintettel a felperes fenti 45. pontban összegzett érveire – a megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelmet késedelmesen nyújtották-e be, és másrészt a fellebbviteli tanács előtti eljárás milyen hatást gyakorol az említett határozat Törvényszék előtti vitatásának lehetőségére, mindenesetleg meg kell vizsgálni, hogy ez a határozat az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktust képez-e.
- 48 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében az EUMSZ 263. cikk értelmében megtámadható jogi aktusnak minősül az uniós intézmények, szervek és hivatalok által elfogadott valamennyi olyan rendelkezés, függetlenül a formájától, amely kötelező joghatások kiváltására irányul (1971. március 31-i Bizottság kontra Tanács ítélet, 22/70, EU:C:1971:32, 42. pont; lásd továbbá: 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet, C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 49 A Bíróság már többször megállapította, hogy az uniós intézmények, szervek és hivatalok által elfogadott jogi aktussal szemben valamely természetes vagy jogi személy általi keresetindítás lehetősége csak akkor áll fenn, ha a kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktus a felperes érdekeit érintheti, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 9. pont; lásd továbbá: 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet, C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez az ítélkezési gyakorlat természetes vagy jogi személyek által az uniós bíróság elé olyan jogi aktusokkal szemben előterjesztett keresetek tekintetében fejlődött ki, amelyeknek e személyek címzettjei voltak. Amikor egy nem privilegizált felperes terjeszt elő megsemmisítés iránti keresetet olyan jogi aktussal szemben, amelynek nem címzettje, az a követelmény, miszerint a megtámadott intézkedés kötelező joghatásainak érinteniük kell a felperes érdekeit, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét, együttesen érvényes az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében meghatározott feltételekkel (2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet, C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 38. pont).
- 50 Végül analógia útján rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy az EUMSZ 106. cikk (3) bekezdése szerinti eljárás mellőzéséről szóló határozat nem képez megtámadható aktust, mivel az említett (3) bekezdés szövegéből és e cikk összes rendelkezésének szerkezetéből következik, hogy a Bizottság nem köteles keresetet indítani. A magánszemélyek ezért nem követelhetik ettől az intézménytől, hogy elfogadjon egy adott álláspontot. A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le,

hogy az a levél, amelyben a Bizottság tájékoztatta a panasz benyújtóját arról, hogy nem tervez keresetet indítani, nem tekinthető olyanak, amely kötelező jogkövetkezményekkel jár, tehát e levél nem minősül megtámadható jogi aktusnak, és ezt a következtetést nem érinti az, hogy egy magánszemély adott esetben jogosult megsemmisítés iránti keresetet indítani a Bizottság által az EUMSZ 106. cikk (3) bekezdése alapján valamely tagállamhoz intézett határozattal szemben, amennyiben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt feltételek teljesülnek (lásd ebben az értelemben: 2005. február 22-i Bizottság kontra max.mobil ítélet, C-141/02 P, EU:C:2005:98, 68–70. pont).

- 51 A jelen esetben nem vitatott, hogy a felperes az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti kérelemmel fordult az EIOPA-hoz. Ez a rendelkezés olyan mechanizmust irányoz elő, amelynek révén az EIOPA eljárhat azokban az esetekben, amikor a nemzeti hatóságok a felügyelet gyakorlása során megsértik az uniós jogot. Így az említett cikk (1) bekezdésének megfelelően „[az EIOPA] az e cikk (2), (3) és (6) bekezdésében meghatározott hatásköröknek megfelelően jár el, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság nem alkalmazza, vagy az uniós joggal vélhetően ellentétes módon alkalmazza az 1. cikk (2) bekezdésében említett aktusokat, beleértve a 10–15. cikknek megfelelően megállapított szabályozástechnikai standardokat és a végrehajtás-technikai standardokat, különösen ha nem gondoskodik arról, hogy a pénzügyi intézmények teljesítsék az említett aktusokban meghatározott követelményeket”.
- 52 Az 1094/2010 rendelet 17. cikkének (2), (3) és (6) bekezdése megállapítja e mechanizmus három szakaszát. Így különösen az említett rendelet 17. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy „[az EIOPA] egy vagy több hatáskörrel rendelkező hatóság, az Európai Parlament, a Tanács, a Bizottság vagy az érintett érdekképviselői csoport kérésére, vagy saját kezdeményezésére és az érintett hatáskörrel rendelkező hatóság tájékoztatását követően kivizsgálhatja az uniós jog feltételezett megsértését vagy alkalmazásának elmulasztását”.
- 53 E rendelkezésből, és különösen a „kivizsgálhatja” ige alkalmazásából így kitűnik, hogy az EIOPA diszkrecionális jogkörben dönt a vizsgálatról, mind akkor, ha az 1094/2010 rendelet 17. cikkének (2) bekezdésében kifejezetten említett valamely szervezet kérésére, mind pedig ha saját kezdeményezésére jár el (lásd analógia útján: 2015. szeptember 9-i SV Capital kontra ABE ítélet, T-660/14, fellebbezés alatt, EU:T:2015:608, 47. pont).
- 54 Ebből az következik, hogy a felperes által a mulasztás megállapítása iránti kérelem kapcsán hivatkozottakkal szemben az EIOPA az 1094/2010 rendelet 17. cikke alapján egyáltalán nem köteles eljárni.
- 55 Ez az olvasat egyébiránt összhangban áll az EIOPA céljaival és feladataival, valamint az 1094/2010 rendelet 17. cikkében létrehozott mechanizmus szerkezetével is. E rendelet 1. cikke (6) bekezdésének megfelelően ugyanis az EIOPA célja, hogy a pénzügyi rendszer rövid, közép- és hosszú távú stabilitásához és hatékonyságához való hozzájárulás révén védje a közérdeket az Unió gazdasága és az uniós polgárok és vállalkozások érdekében. Emellett az említett rendelet (26) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az ugyanezen rendelet 17. cikkével létrehozott mechanizmus célja, hogy biztosítsa a pénzügyi piacok integritását, átláthatóságát, hatékonyságát és szabályos működését, a pénzügyi rendszer stabilitását, továbbá a pénzügyi intézmények egyenlő versenyfeltételeit az Unióban. Ennek alapvető előfeltételeként biztosítani kell az uniós jog helyes és teljes körű végrehajtását. Más szavakkal, amint arra egyébiránt az EIOPA is rámutat, az említett mechanizmusnak nem célja, hogy egyéni védelmet vagy jogorvoslatot kínáljon a természetes vagy jogi személyek és a nemzeti szinten hatáskörrel rendelkező hatóságok közötti jogvitákban.
- 56 E körülményekre figyelemmel meg kell jegyezni, hogy egy olyan kérelem benyújtása, amelyet a jelen esetben a felperes is megfogalmazott, nem hoz létre a felperes és az EIOPA közötti különleges jogviszonyt, és annak alapján az EIOPA nem kötelezhető az 1094/2010 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése szerinti vizsgálat lefolytatására.

- 57 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a fenti 50. pontban ismertetett ítélkezési gyakorlat analógiájára a megtagadó határozat nem vált ki kötelező joghatásokat. Így különösen – mivel a felperes nem követelheti az EIOPA-tól az 1094/2010 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése szerinti vizsgálat megindítását – egy ilyen eljárás hivatalbóli megindításának EIOPA általi megtagadása nem érinti a felperes érdekeit, mivel nem módosítja jelentősen annak jogi helyzetét.
- 58 Következésképpen a megtagadó határozat nem minősíthető megtámadható aktusnak.
- 59 A fenti megfontolások fényében a megtagadó határozat megsemmisítése iránti kérelmet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani, anélkül hogy szükség lenne a felek keresetindítási határidő betartására vonatkozó érveinek vizsgálatára.

A fellebbviteli tanács határozatának megsemmisítése iránti kérelemről

- 60 A fellebbviteli tanács határozatának megsemmisítése iránti kérelem alátámasztása érdekében – amely a felperes szerint mind a keresetelési jogára, mind a keresetindítási határidő betartására tekintettel elfogadható – a felperes lényegében egyetlen, arra alapított jogalapra hivatkozik, hogy lényeges eljárási szabálysértés történt azzal, hogy az említett tanács nem nyilatkozott a jogvita tárgyának egészéről. Annak elismerése mellett, hogy kétségtelenül kizárólag az EIOPA 2014. november 24-i levele ellen terjesztett elő fellebbezést e tanácshoz, a felperes úgy véli, hogy ez nem változtat azon, hogy a szóban forgó tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a felperes 2014. június 18-i – a megtagadó határozat megsemmisítését kérő, az említett fellebbezéshez csatolt – levelében előadott érveket.
- 61 Az EIOPA ezzel szemben lényegében előadja, hogy a fellebbviteli tanács határozatának megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlan, mivel ez a határozat nem az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktus, a felperes által hivatkozott egyetlen jogalap pedig mindenestre hatástalan.
- 62 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszéknek kell megítélnie, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás az ügy körülményeire figyelemmel igazolja-e a fellebbviteli tanács határozatának megalapozottságával kapcsolatos felperesi állítások érdemi elutasítását ebben az ügyben, anélkül hogy határozni kellene a jelen megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról (lásd ebben az értelemben: 2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. pont).
- 63 A jelen esetben az eljárásgazdaságosság érdekében élni kell ezzel a lehetőséggel, mivel a fent kifejtett indokok miatt a felperes által hivatkozott egyetlen jogalap nyilvánvalóan nem támasztja alá a fellebbviteli tanács határozatának jogellenességét.
- 64 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1094/2010 rendelet 60. cikke (4) bekezdésének megfelelően „[h]a a fellebbezés elfogadható, a fellebbviteli tanács megvizsgálja, hogy az megalapozott-e”. Eljárási szabályzata 9. cikkének (1) bekezdése értelmében amennyiben az alperes a fellebbezés elfogadhatatlanságára hivatkozik, a fellebbviteli tanács a megalapozottság vizsgálata előtt határoz a fellebbezés elfogadhatóságáról.
- 65 A jelen esetben az ügy irataiból kitűnik, hogy a fellebbviteli tanács előtti eljárásban az EIOPA 2015. június 25-én kizárólag az elfogadhatóság kérdésére vonatkozó válaszbeadványt nyújtott be. E beadványban az EIOPA kérte a fellebbezés elfogadhatatlanság miatti elutasítását.
- 66 A fellebbviteli tanács határozata a felperes által benyújtott fellebbezést mint elfogadhatatlant elutasította, lényegében azzal az indokkal, hogy az nem a hatáskörébe tartozó aktus ellen irányult. A fellebbviteli tanács szerint az EIOPA 2014. november 24-i levele valójában pusztán a megtagadó határozatot megerősítő aktus volt. E tanács ezenfelül megjegyezte, hogy a felperes a megtagadó

határozattal szemben nem nyújtott be fellebbezést, illetve hogy a fellebbezés előterjesztésére mindenesetre 2014. december 22-én került sor, vagyis a felperes késedelmesen vitatta ezt a határozatot.

- 67 Míg a fellebbviteli tanács elfogadhatatlanság miatt elutasította a fellebbezést, addig a felperes által benyújtott fellebbezés megalapozottságáról egyáltalán nem foglalt állást. Ezzel az eljárási szabályzata 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően járt el, amit a felperes egyébiránt nem vitat.
- 68 Márpedig egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperes a Törvényszék előtt nem hivatkozott egyetlen olyan jogalapra vagy érvre sem, amely megkérdőjelezte volna azon értékelés megalapozottságát, amelyet a fellebbviteli tanács az elé terjesztett fellebbezés elfogadhatósága tekintetében folytatott.
- 69 A felperes ugyanis az általa hivatkozott egyetlen jogalappal lényegében azt rója fel a fellebbviteli tanácsnak, hogy az elmulasztott határozatot hozni a felperes 2014. június 18-i levelében felhozott érvekről. Márpedig e levélből kitűnik, hogy ezek az érvek az uniós jog IVASS általi megsértésének megállapítására irányultak, ami a felperes szerint indokolja az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti vizsgálat megindítását.
- 70 Ebből az következik, hogy a jelen kérelem alátámasztása érdekében hivatkozott egyetlen jogalap kizárólag annak értékelésére vonatkozik, hogy megalapozott volt-e az 1094/2010 rendelet 17. cikke szerinti vizsgálat megindításának megtagadása, ugyanakkor ezt az értékelést a fellebbviteli tanács nem vezte el.
- 71 Következésképpen az egyetlen joglapot mint nyilvánvalóan hatástalant el kell utasítani.
- 72 Másrészt mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a felperes a beadványaiban elismeri, hogy „a 2014. december 22-i fellebbezésében kizárólag az [EIOPA] 2014. november 24-i [leveléről] mint megtámadott határozatról tett említést”. Meg kell állapítani, hogy a felperes ezzel elismeri azt, hogy a fellebbviteli tanácshoz benyújtott fellebbezés kizárólagos tárgya az EIOPA 2014. november 24-i levele volt. E megállapítás akkor is érvényes, ha figyelembe vesszük az ügy iratait, és különösen a felperes fellebbviteli tanácshoz benyújtott fellebbezését, amelynek tárgyaként egyértelműen „az EIOPA 2014. november 24-i, a [megtagadó] határozatot megerősítő [levelét]” jelölte meg, valamint a felperes fellebbviteli tanácshoz benyújtott azon beadványát, amelyben a felperes kérte annak megállapítását, hogy a megtagadó határozatot megerősítő említett levél ellentétes volt az uniós joggal.
- 73 Nem vitatott, hogy a fellebbviteli tanács határozatot hozott az EIOPA 2014. november 24-i levelével szemben benyújtott fellebbezésről, amikor azt elfogadhatatlanként elutasította. Ezzel kimerítette a jogvita tárgyát, amely – amint az a fentiekből kitűnik – egyedül e levél jogszerűsége volt.
- 74 Következésképpen a felperes nyilvánvalóan tévesen hivatkozik arra, hogy a fellebbviteli tanács csak részlegesen határozott a jogvita tárgyról azzal, hogy elmulasztott állást foglalni a felperes 2014. június 18-i leveléről.
- 75 Ez a következtetés annak ellenére is érvényes, hogy a felperes 2014. június 18-i levele a fellebbviteli tanács előtti eljárás keretében benyújtott felperesi beadvány mellékletét képezte, és hogy e beadványban a felperes pontosította, hogy a mellékletek az érvelésének szerves részét képezik. Ugyanis annak sérelme nélkül, hogy a fellebbezések érdemi vizsgálatokor a fellebbviteli tanács a benyújtott beadványokban előadott érveken felül köteles-e állást foglalni a kizárólag az említett beadványok mellékleteiben szereplő érvekről, meg kell állapítani, hogy az, hogy az említett levél a felperesi beadvány mellékletét képezte, nem változtat a fellebbviteli tanács előtti jogvita tárgyán, amely egyértelműen az EIOPA 2014. november 24-i levelére korlátozódott.

- 76 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a felperes azt kívánja felróni az EIOPA-nak, hogy a felperes 2014. június 18-i levelét nem az 1094/2010 rendelet 60. cikke alapján benyújtott fellebbezésként kezelte, vagy hogy nem határozott az említett levél képezte fellebbezésről, mindezt ki kell egészíteni azzal, hogy az említett levélből semmiképpen sem olvasható ki az, hogy a felperes ilyen keresettel kívánt volna a fellebbviteli tanácshoz fordulni. Ráadásul az EIOPA elnökének címzett, a megtagadó határozat vitatására szolgáló felperesi érveket tartalmazó említett levélben szereplő kérelem arra irányult, hogy az EIOPA elnöke semmisítse meg az említett határozatot, továbbá indítson az ugyanezen rendelet 17. cikke szerinti vizsgálatot.
- 77 Ebből az következik, hogy a fellebbviteli tanács határozatának megsemmisítése iránti kérelem alátámasztása érdekében hivatkozott egyetlen jogalapot mint nyilvánvalóan hatástalant, és mindenesetre mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.
- 78 Következésképpen a kérelmet mint nyilvánvalóan jogilag megalapozatlant el kell utasítani.

A kártérítési kérelemről

- 79 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék „állapítsa meg az [EIOPA] felelősségét” azért a kárért, amelyet a felperesnek egyrészt a határozathozatal elmulasztása, másrészt a megtámadott határozatok meghozatala révén okozott. A felperes, aki különösen a mulasztás megállapítása és a megsemmisítés iránti kérelmeinek keretében előadott érvekre hivatkozik, azt állítja, hogy az EIOPA kellően súlyosan megsértette az 1094/2010 rendelet 17. és 60. cikkét, továbbá a harmadik nem életbiztosítási irányelv rendelkezéseit, amelyek számára jogokat biztosítanak. E jogellenes magatartások eredményeként a felperesnél vagyoni kár – amely az Olaszországban megkötött biztosítási kötvényekből származó 2013–2014 közötti árbevételeinek 59%-os csökkenéséből, az elmaradt haszonból, valamint egy olaszországi fióktelep létesítésének megakadályozásából fakadó költségekből áll –, valamint a jóhírnevének és arculatának sérelmével összefüggő kár egyaránt bekövetkezett. Az okozati összefüggés tekintetében a felperes úgy véli, hogy jöllehet az okozati láncolatot az IVASS határozata indította el, ugyanakkor az EIOPA jelentős mértékben hozzájárult e határozat hatásainak fenntartásához.
- 80 Az EIOPA ezzel szemben előadja, hogy a kártérítési kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve, másodlagosan, nyilvánvalóan megalapozatlan.
- 81 Emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikke, valamint az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell különösen a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapot rövid ismertetését. E követelmények kielégítése végett a valamely uniós intézmény által okozott állítólagos károk megtérítésére irányuló keresetlevélnek tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek azonosíthatóvá teszik a felperes által az intézménnyel szemben kifogásolt magatartást, és azokat az okokat, amelyek alapján a felperes úgy ítéli meg, hogy okozati összefüggés áll fenn e magatartás és az állítólagosan elszenvedett sérelem között, valamint tartalmaznia kell a sérelem természetét és terjedelmét (1996. szeptember 18-i Asia Motor France és társai kontra Bizottság, T-387/94, EU:T:1996:120, 106. és 107. pont; 1997. május 6-i Guérin automobiles kontra Bizottság ítélet, T-195/95, EU:T:1997:66, 20. és 21. pont). Ezzel szemben az olyan kérelem, amely csak általában valamilyen kártérítésre irányul, nem kellően pontos, következésképp azt elfogadhatatlannak kell tekinteni (1971. december 2-i Zuckerfabrik Schöppenstedt kontra Tanács ítélet, 5/71, EU:C:1971:116, 9. pont).
- 82 Igaz ugyan, hogy ha a felperes nem számszerűsítette állítólagosan bekövetkezett kárát, de pontosan megjelölte azokat a tényeket, amelyek alapján a kár jellege és mértéke megítélhető, akkor az alperes fel tud készülni a védekezésére. Ilyen körülmények között a keresetlevélbeli számszerűsítés hiánya nem befolyásolja a másik fél védelemhez való jogát (2005. július 22-i Polyelectrolyte Producers Group kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-376/04, EU:T:2005:297, 55. pont).

- 83 A jelen esetben ugyanakkor a felperes megelégedett azzal, hogy homályos utalást tett az őt állítólagosan ért kárra – mind vagyoni kárra, amely az Olaszországban megkötött biztosítási kötvényekből származó árbevételeinek 59%-os csökkenéséből, az elmaradt haszonból, valamint egy olaszországi fióktelep létesítésének megakadályozásából fakadó költségekből áll, mind a jóhírnevének és arculatának sérelmével összefüggő kárra –, anélkül hogy állításait bármilyen módon alátámasztotta volna. Így a felperes nem jelölte meg kellően azokat a tényeket, amelyek alapján a Törvényszék és az EIOPA megítélhette volna az elszenvedett kár jellegét és mértékét.
- 84 Ezenfelül a felperes azt sem fejtje ki megfelelő módon, hogy véleménye szerint milyen okokból áll fenn okozati összefüggés az EIOPA-nak felrótt magatartás és az állítólagosan elszenvedett kár között. A felperes ugyanis annak megállapítására szorítkozott, hogy „[j]óllehet az [általa elszenvedett] kárt eredményező okozati láncolatot az IVASS határozata indít[ott]a el, azonban az EIOPA a határozathozataltól való tartózkodással, illetve az érdemi hibában szenvedő határozatok meghozatalával jelentős mértékben hozzájárul[t] a[z említett] határozat hatásainak fenntartásához [...], és elmulasztotta az e korlátozást orvosló intézkedés meghozatalát”. Márpedig meg kell állapítani, hogy az ilyen homályos és alá nem támasztott állítások nem felelnek meg a fenti 81. pontban hivatkozott követelményeknek.
- 85 E körülmények között a kártérítési kérelmet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 86 A fenti megfontolások összességére, és különösen a fenti 43., 59., 78. és 85. pontban levont következtetésekre tekintettel a jelen keresetet mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant, és mint részben jogilag nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

- 87 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az EIOPA kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.
- 2) Az Onix Asigurări SA maga viseli a saját költségeit, és köteles viselni az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság (EIOPA) részéről felmerült költségeket.

Luxembourg, 2016. június 24.

E. Coulon
hivatalvezető

M. E. Martins Ribeiro
elnök